

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 listopada 2023 r.,

bez udziału stron

sprawy **M. W.**

oskarżonej o czyny z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

skargi obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 6 czerwca 2023 r., sygn. akt V Ka 1073/22,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi

z dnia 16 marca 2022 r., sygn. akt IV K 1077/20

i przekazujący sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

**2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć
oskarżoną M. W.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi wyrokiem z dnia 16 marca 2022 roku, sygn. akt IV K 1077/20 uniewinnił między innymi M. W. od popełnienia zarzucanych jej czynów, polegających na tym, że:

1. w dniu 24 kwietnia 2013 roku, w [...], woj. [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła Spółdzielczą Kasę oszczędnościowo-Kredytową „W.” z/s w [...] do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości nie

mniej niż 20.000 zł poprzez wprowadzenie w błąd pracowników SKOK W. z/s w [...] co do wysokości osiąganych dochodów oraz zamiaru i możliwości spłaty pożyczki w ten sposób, że podczas ubiegania się o pożyczkę pieniężną przedłożyła do wniosku o pożyczkę nierzetelne poświadczające nieprawdę dokumenty w postaci dwóch zaświadczeń o wynagrodzeniu z dnia 4 kwietnia 2013 roku oraz z dnia 24 kwietnia 2013 roku, w których średnie miesięczne wynagrodzenie za pracę wyliczone za okres ostatnich trzech miesięcy zostało zawyżone o kwotę 1.484,93 brutto, co miało istotne znaczenie dla podpisania umowy pożyczki po czym zawarła umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr [...] czym działała na szkodę Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej „W.” z/s w [...], tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 30 kwietnia 2013 roku w Ł., woj. [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. S.-B. w wysokości nie mniej niż 20.000 zł poprzez wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do swojej sytuacji finansowej, stanu zdrowia, zaciągniętych wcześniej zobowiązań, wysokości osiągniętych dochodów oraz zamiaru spłaty pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr [...] zawartej ze SKO W. z/s w [...], w wyniku czego pokrzywdzona udzieliła M. W. poręczenia niezbędnego do uzyskania w/w pożyczki, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli prokurator i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Po rozpoznaniu przedmiotowych apelacji, Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z dnia 6 czerwca 2023 r., sygn. akt V Ka 1073/22, uchylił zaskarżone orzeczenie co do M. W. i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Łodzi Widzewa w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonej, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji mimo braku ku temu przesłanek. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Prokurator Rejonowy w odpowiedzi na skargę, wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonej M.W. okazała się niezasadna, wobec czego podlegała oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 539a § 3 k.p.k. podstawą do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jest wyłącznie naruszenie przepisu określonego w art. 437 k.p.k. albo wystąpienie uchybienia wymienionego enumeratywnie w treści art. 439 § 1 k.p.k. Tak więc rozpoznanie skargi ogranicza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 § 1 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 in fine k.p.k.).

Tym samym niedopuszczalne jest, aby Sąd Najwyższy w trybie art. 539a k.p.k. badał merytorycznie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również zasadność uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 13 września 2022 r., V KS 15/22, LEX nr 3485598; postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21, LEX nr 3287910; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. II KS 29/21, LEX nr 3314955, postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. V KS 36/21, LEX nr 3324938).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się naruszeń, o których mowa w art. 539a § 3 k.p.k., a przede wszystkim obraży art. 437 § 2 k.p.k., na który we wniesionej skardze powołuje się obrońca oskarżonej.

Sąd Okręgowy w Łodzi w uzasadnieniu wyroku wskazał bowiem, że powodem uchylenia wyroku było dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny przeprowadzonych dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonej M. W. (którym Sąd ten dał bezkrytycznie wiarę co do możliwości i zamiaru spłaty pożyczki w ustalonym terminie), jak i zeznań oskarżycielki posiłkowej, w szczególności w

zakresie stanu jej świadomości co do rzeczywistych dochodów i wymagalnych zobowiązań pożyczkobiorcy w czasie udzielania jej poręczenia, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i przedwczesnego uniewinnienia oskarżonej. Sąd odwoławczy uzyskał dodatkowe informacje z ZUS (k. 636), które winny być zweryfikowane pod kątem sytuacji finansowej oskarżonej M.W. w momencie zawarcia umowy pożyczki, w tym rzeczywistej wysokości jej dochodów, jak i wysokości jej zobowiązań.

Został zatem spełniony warunek przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że możliwość uchylecia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określona w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. (zob. uchwała SN z 20 września 2018 r., I KZP 10/18, OSNKW 2018, Nr 11, poz. 73).

Wbrew twierdzeniom zawartym w skardze, Sąd odwoławczy wskazał na zaistnienie takich uchybień w zakresie przeprowadzonej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, których istnienie skutkowało koniecznością uchylecia wyroku we wskazanym zakresie. Sąd odwoławczy prawidłowo uzasadnił, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 13 września 2022 r., V KS 15/22, LEX nr 3485598). W realiach przedmiotowej sprawy stwierdzono zatem wystąpienie przesłanki kasatoryjnej w związku z niemożnością wydania wyroku skazującego ze względu na regułę *ne peius*.

Dodatkowo podkreślić należy, że skarżący zakwestionował jedynie odmienne stanowisko Sądu odwoławczego, wskazując na brak podstaw do wydania orzeczenia kasatoryjnego. Samo przekonanie strony o nietrafności wyroku kasatoryjnego nie jest wystarczające do uwzględnienia tego nadzwyczajnego

środka zaskarżenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. II KS 30/21, Lex 3314932). Co istotne, zdaniem skarżącego, w sprawie nie zaistniała podstawa do uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postaci konieczności przeprowadzenia przewodu w całości. Tymczasem powodem orzeczenia kasatoryjnego nie była wskazana przez skarżącego przesłanka z art. 437 § 2 in fine k.p.k., ale wystąpienie reguły *ne peius* określonej w art. 454 § 1 k.p.k., do której skarżący w ogóle się nie odniósł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy nie znajdując podstaw do uwzględnienia skargi orzekł o jej oddaleniu, obciążając oskarżoną kosztami sądowymi postępowania skargowego.

[PGW]

[ał]